

1

ตำรวจนอกเครื่องแบบคนนั้นลงจากรถเซฟวี คาพรีซ์ได้ 4 นาทีก่อนถูกยิง ท่าทางเหมือนคนรู้ชะตากรรมล่วงหน้า เขาออกแรงผลักประตูรถฝืด ๆ แล้วหมุนตัวจากเบาะพลาสติกเก่า ๆ ทำเหยียบพื้น มีข้อขอบประตูพร้อมดึงตัวขึ้นจากเบาะ ยื่นสูดอากาศเย็นสดชื่นเข้าปอดแล้วผลักประตูปิด ครู่ต่อมาก็ก้าวไปยืนฟังกระโปรงรถตรงไฟหน้า

เซฟวี คาพรีซ์อายุ 7 ปีสีดำ ดุมล้อโครเมียมธรรมดา ไม่ติดตราตำรวจ แต่ติดสายอากาศวิทยุ 3 สาย ตำรวจส่วนใหญ่ยกนิ้วให้เซฟวีรุ่นนี้ ดูก็รู้ว่ารายนี้เป็นประเภทสายลับมือเก่าที่เมนฟอร์ดรุ่นใหม่ ยังคงดึงดันใช้รถพิเศษเหล็กคันเก่า เข้าทำนองตาแก่หัวรั้น เขาอยู่ห่างจากผมเกือบ 30 เมตร ร่างสูงใหญ่ ใส่สูทผ้าสักหลาดสีดำ ลำตัวกว้าง คอใหญ่ สูงแต่หลังค่อมนิดหน่อย เขากวาดตามองถนนด้านทิศเหนือและใต้ก่อนจะชะเง้อดูประตูรั้วมหาวิทยาลัย

ท่ามกลางสนามหญ้าซึ่งกินเนื้อที่กว้างขวาง มองเห็นรั้วเหล็กดัดลวดลายประณีตเชื่อมติดกับเสาที่อิฐสูงสองต้น สถาปน์เป็นมันวาว หลังพันฤดูหนาวคงทาสีใหม่ทับทุกปี แต่ประตูรั้วสองบานนั้นใช้ป้องกันอะไรไม่ได้ ถ้าใครไม่อยากผ่านประตู ก็แค่ขับรถตัดสนามหญ้าเข้าถนนภายในมหาวิทยาลัยได้เลย สองข้างถนนมีเสาเหล็กสูงระดับเข้าตั้งห่างกันทุกระยะ 2.5 เมตร ไปตามถนนอีก 90 เมตรก็จะเจอตึกอิฐกระจุกรวมกัน ต้นไม้เรียงรายสองข้างทาง สีเขียวชุ่มปวกคลุมทุกหนทุกแห่งแต่ส่วนใหญ่เพิ่งแตกใบ รออีกสัก 6 เดือนคงจะเปลี่ยนเป็นใบใหญ่สีแดงและสีเหลืองอร่าม พร้อมให้ช่างภาพมาถ่ายรูปไปทำแผ่นพับโฆษณามหาวิทยาลัย

ถัดจากตำรวจและร่วมมหาวิทยาลัยไปเกือบ 20 เมตร รถกระบะสีแดง ซีดคันหนึ่งจอดฝั่งตรงข้ามซิดขอบทาง หัวรถหันมาทางผมห่างไป 45 เมตร หน้ากระจังสีหมองน่าจะเคยงอและซ่อมมาแล้วสองสามครั้ง หนุ่มผมบลอนด์ ร่างสูง 2 คนนั่งเบาะหน้า ตามองตรงไปข้างหน้าโดยไม่ได้จ้องผมหรือตำรวจ

ส่วนรถตู้ของผมจอดอยู่ทางทิศใต้ของถนนตรงหน้าแผงขายซีดีเพลง แถวหน้ามหาวิทยาลัยมักจะมีแผงขายซีดีเพลงมือสองแบบนี้ ร้านพวกนี้ชอบติดโปสเตอร์วงดนตรีที่ไม่มีใครรู้จัก รถของผมเป็นรถตู้สีน้ำตาลขนาดเล็กหน้าต่างาธรรมดา กล่องหลายใบวางซ้อนอยู่ท้ายรถที่เปิดทิ้งไว้ ผมถือปึกเอกสาร ใส่เสื้อแจ็คเก็ตทับอีกทีเพราะเดือนเมษายนช่วงเช้า ๆ อากาศเย็น ต้องใส่ถุงมือกันไม่ให้ลวดเย็บกล่องตำมือ ปืนโคลท์ อนาคตน่าพร้อมในกระเป๋าทางเกงตุง ๆ แต่มีชายเสื้อปิดไว้ ปืนลูกโมสเตนเลสขนาดใหญ่ ใช้กระสุน .44 แม็ก-นัม ยาว 13 นิ้วครึ่งหนักเกือบ 2 กิโลกรัม ถ้าเป็นวันปกติผมจะไม่พกปืนเทอะทะแถมหนักขนาดนี้

รถกระบะคันนั้นสตาร์ทเครื่องแต่ยังไม่ขยับไปไหน ผมชะงักกลางทางแท้ ละสายตาจากเอกสารในมือ คำนวณจากท่อไอเสียมันตัวตรงล้อหลัง ถนนโล่งเพราะยังเช้าอยู่ ผมเดินไปท้ายรถตู้แล้วชำเลืองมองฝั่งตีกเรียน เห็นรถลินคอล์นรุ่นทาว์นคาร์สีด้าจอดหน้าตีกหลังหนึ่งไกลจากผม 90 เมตร ชาย 2 คนยืนอยู่ข้างรถลินคอล์นสุดหู แต่ดูไม่น่าใช่คนขับรถ เพราะคนขับรถไม่ทำงานเป็นคู่ สองคนนี่ยังหนุ่ม ตัวใหญ่ล่ำ ท่าทางเครียดและระวังตัว น่าจะเป็นคนคุ้มกันมากกว่า

รถลินคอล์นจอดแช่อยู่หน้าตีกที่น่าจะเป็นหอพักขนาดเล็ก เด็กหนุ่มหุ่นผอมบางก้าวผ่านประตูไม้บานใหญ่ออกมา ผมยาวยุ่ง แต่งตัวมอซอแต่กลับหัวกระเป๋าทิ้งซัดมันอย่างดี คนคุ้มกันคนหนึ่งยื่นหนึ่งขณะที่อีกคนเปิดประตูรถด้านหลังให้ เด็กหนุ่มโยนกระเป๋าลงไปก่อนแล้วตัวเองค่อยตามเข้าไป ผมได้ยินเสียงประตูรถปิด คนคุ้มกันกวาดตาถูรอบบริเวณก่อนเป็นขึ้นหนึ่งเบาะหน้า ลินคอล์นเคลื่อนจากหน้าตีกในมหาวิทยาลัย มีรถเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคันหนึ่งวิ่งตามหลังห่างไม่เกิน 30 เมตร ดูเฟิน ๆ คล้ายจะร่วมขบวนเดียว

กันแต่ไม่น่าใช่ เพราะ 2 คนในรถคันหลังดูเนือย ๆ ไม่ได้ตื่นตัวเหมือนคู่หูในรถลินคอล์น

ผมถอดถุงมือโยนใส่ท้ายรถตู้แล้วก้าวลงถนนเพื่อจับตามดูให้ชัดขึ้น รถลินคอล์นวิ่งเร็วพอประมาณ สังเกตตัวถังแต่งโครเมียมเพียบแถมชัดเจนวาววับ ลินคอล์นหยุดที่ประตูมหาวิทยาลัยก่อนเลี้ยวซ้ายลงใต้ ตรงมาทางรถตำรวจคันนั้นและผม

เหตุการณ์หลังจากนั้นกินเวลาแค่ 8 วินาที แต่รู้สึกแค่พริบตาเดียว

รถกระบะสีแดงเคลื่อนจากขอบทางตามหลังรถลินคอล์นเกือบ 20 เมตร แต่จู่ ๆ กลับเร่งเครื่องทะยานขึ้นไป เฉียดตำรวจที่ยืนฟังบังโคลนหน้ารถเซฟวีไปพุดเดียว คนขับกระบะเหยียบคันเร่งพร้อมหมุนพวงมาลัย ใช้มุมกันชนเหล็กกระแทกบังโคลนหน้ารถลินคอล์นอย่างจัง แล้วพยายามดันจนลินคอล์นเสียหลักถลาลงไหล่ทางกระชากหญ้ากระจุย สุดท้ายพุ่งเสียดันไม้ใหญ่เสียงดังสนั่น กระจกไฟหน้าแตก ชิ้นส่วนโลหะปลิวว่อน ใต้น้ำทะเลลึกจากหม้อน้ำไปไม่ถึงครึ่งริทท่ามกลางลมหนึ่งยามเช้า

ชายสองคนในรถกระบะสีแดงลงมาพร้อมปืนกลมือ กราดยิงใส่รถลินคอล์นเสียงดังหุดดับดับใหม่ ปลอกกระสุนทองเหลืองดีดจากรังเพลิงร่วงกราวลงถนน สองคนนั้นเข้าไปกระชากบานประตูรถ คนหนึ่งลากเด็กหนุ่มออกมาอีกคนยิงใส่หน้ารถลินคอล์น หยิบวัตถุคล้ายระเบิดมือโยนเข้ารถแล้วรีบปิดประตู ผลักไหล่ทั้งคู่และเด็กหนุ่มล้มลงราบกับพื้น เสียงระเบิดดังกึกก้อง ลูกไฟลุกวามภายในรถ กระจกรถแตกกระจายเอยียดทุกบาน แแรงระเบิดกระเทือนมาถึงผมที่ยืนห่างเกือบ 20 เมตร เศษกระจกปลิวว่อนกระหนาดแต่เป็นสีรุ้ง คนขว้างระเบิดวิ่งไปยังฝั่งผู้โดยสารของรถกระบะ อีกคนลากร่างเด็กหนุ่มผลักเข้ารถ พวกเขาหนึ่งประกบซ้ายขวาแล้วปิดประตู ผมมองผ่านกระจกหน้ารถเซราะ ๆ เห็นเด็กหนุ่มหน้าซีดซี้ออกสุดขีด อ้าปากจะร้องแต่เสียงไม่ออก จึงหระนั้นเห็นคนขับขยับคันเกียร์ แล้วรถกระบะก็กระโจนตรงมาทางผม เสียงยางบดถนนดังเอี๊ยด

เพิ่งสังเกตเห็นเครื่องหมายรถโตโยต้าบนตะแกรงเหนือกันชน รถขับเคลื่อนสี่ล้อ ใหญ่ สภาพเหมือนไม่เคยล้างเลย มันกำลังตรงดิ่งมาทางผม

มีเวลาตัดสินใจไม่ถึงวินาที

ผมกระชากปืนโคลท์จากกระเป๋ากางเกง บรรจงเล็งแล้วเหนียวไก ระเบิดกระสุนใส่ตะแกรงหน้ารถโตโยต้า ไฟแลบจากปากกระบอกพร้อมระเบิดหัวกระสุน .44 เจาะหม้อน้ำกระฉุย นัดถัดมาโดนยางหน้าซ้ายระเบิดเศษยางปลิวว่อน โตโยต้าเสียหลัก คนขับเหยียบเบรก ผมซึ่งอยู่ห่างแค่ 9 เมตรหลบหลังรถตู้แล้วยิงซ้ำที่ล้อซ้ายส่งเศษยางกระเด็น คนขับเปิดประตูกึ่งตัวลงถนน ลูกชิ้นหนึ่งคุงเขาแล้วย้ายปืนไปไว้ในมือข้างถนัดแทน พอเห็นว่ามันจะยิงแน่ ผมรีบใช้มือซ้ายรองปืนในมือขวาซึ่งจากประสบการณ์เป็นทำยี่ห้อที่มีความแม่นยำสูง หลังจากเหนียวไกเห็นเลือดกระฉูดจากรูกระสุนบนหน้าอกคนขับ เด็กหนุ่มกลัวจนตัวแข็งมองตาค้าง จังหวะนั้นชายร่างใหญ่อีกคนอ้อมหน้ารถโตโยต้าจะเข้าหาผม เลยโดนสวนด้วยกระสุน .44 เล็งที่เดียวกัน ได้ผลเหมือนเดิม ร่างหายตึงพาดบังโคลนรถ เลือดทะลักจากอกแดงฉาน

เด็กหนุ่มที่กำลังสับสนเริ่มขยับ ผมพุ่งเข้าหาจัดการลากร่างไปแยกไปยังรถตู้สี่ล้อตาล ผลักเข้าไปนั่งเบาะผู้โดยสารแล้วปิดประตู จากนั้นรีบอ้อมไปขึ้นฝั่งคนขับ แต่ยังไม่ทันขึ้น ทางตาก็เลี้ยวเห็นชายร่างใหญ่ใส่สูทดำวิ่งตรงมา พอเห็นเขาสอดมือเข้าใต้เสื้อสูท ผมรีบเหยียดแขนแล้วเหนียวไกยิงทันควัน เลือดกระฉูดจากหน้าอกเป้าหมาย วินาทีนั้นเองถึงรู้ว่าเหยื่อกระสุนรายสุดท้ายคือตำรวจสูงอายุที่ขับเซฟวี คาพริช ที่แน่ใจเพราะเห็นตราตำรวจสีทองในซองหนังเก่า มันหลุดจากมือตอนที่เจ้าตัวชกออกจากกระเป๋แล้วกระเด็นไปตกบนขอบทางหน้ารถตู้ของผม

เวลาหยุดนิ่ง

ผมยืนจ้องตำรวจคนนั้น สภาพคอเอียง ร่างหายหลังพาดผ้าทอระบายน้ำข้างทาง แก้มข้างหนึ่งแนบผิวถนน บริเวณหน้าอกย้อมสีแดงฉาน เลือดซีดตรงอกเป็นรูขนาดใหญ่ขอบไม่เรียบ หัวใจหยุดสูบฉีด แขนงออกเห็นเส้นเลือดดำที่มือ ช่วงเวลานั้นรอบตัวมีหลากเจดสี เลือดสีแดง ผิวถนนสีดำ

หญ้าเขียว และฟ้าคราม ได้ยินเสียงใบไม้ลั่นไหวตลอดสายลมขณะที่เสียงปิ่น
ยังก้องอยู่ในหู เด็กหนุ่มมองผ่านกระจกรถไปยังร่างตำรวจแล้วหันมาจ้องหน้า
ผม รถ ปรก.มหาวิทยาลัยขับผ่านประตูรั้ว เลี้ยวซ้ายผิดปกติ สองคนในรถน่า
จะได้ยินเสียงปิ่นหลายสิบนัด แต่คงไม่แน่ใจว่าตัวเองมีอำนาจจัดการเรื่องนี้ใหม่
หรืออาจจะกลัว สีหน้าสองคนนั้นซีดพอ ๆ กับเด็กหนุ่ม รถคันนั้นแล่นเร็วมา
ทางผมด้วยความเร็วราว ๆ 25 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ผมเหลือบมองตราตำรวจ
ที่ตกอยู่น้ำรถตู้ ผิวสีทองเป็นมันฟ่องว่าใช้งานมายาวนาน จากนั้นหันไปมอง
รถตู้ที่จอดอยู่ ผมรู้มานานแล้วว่าภารกิจคนเป็นเรื่องง่าย แต่ยังไม่โดนต่าง
หากที่ยาก

รอบบริเวณคงเงียบสนิทถ้าไม่มีเสียงรถ ปรก.กับเสียงยางบดผิวถนน
ฉับพลันนั้นเองเวลาเริ่มเดินอีกครั้ง ไป ไป ไป เสียงตะโกนลั่นในหัวเตือน
ให้เผ่นหนี ผมกระโจนขึ้นรถแล้วโยนปืนลงเบาะ ติดเครื่องก่อนหมุนพวง
มาลัยสุดจนสองล้อลอยจากผิวถนน เหวี่ยงเด็กหนุ่มกระเด็นชนประตูรถ
ก่อนดิ่งกลับ เขี่ยบังคับเร่งมิดวิ่งไปทางทิศใต้ ดูกระจกมองหลังเห็นรถ ปรก.
เปิดสัญญาณไฟบนหลังคาไล่ตามมา เด็กหนุ่มอ้าปากค้างขณะพยายามทรงตัว
บนเบาะ การจรรยาจรยามเข้าในเขตนิวอิงแลนด์ช่างเป็นใจเพราะคนยังไม่ตื่น
ผมเร่งเครื่องไปถึง 110 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ชื่อนิวเกร็งเปลี่ยนเป็นสีขาวยาว ตา
เพ่งถนนข้างหน้า

“ตามมาใกล้แค่นี้” ผมถาม

เด็กหนุ่มยังไม่หายซีด ตัวเบียดติดประตูพยายามอยู่ห่างจากผมให้มาก
ที่สุด นิวเรียวยาวยันประตู เงยหน้ามองเพดานรถ

“ใกล้แค่นี้” ผมถามอีกรอบ

“คุณฆ่าตำรวจ เขาเป็นตำรวจรู้ไหม”

“รู้”

“คุณฆ่าตำรวจ”

“ไม่ได้ตั้งใจ รถ ปรก.ตามมาใกล้แค่นี้”

“เขาแค่ชูตราตำรวจเท่านั้นเอง”

“ตามมาใกล้แค่นี้” ผมถามย้ำ

คราวนี้เด็กหนุ่มเอี้ยวมองด้านหลังแล้วก้มหัวให้เห็นชัด ๆ

“30 เมตร” เขาตอบเสียงสั้น “ใกล้มาก คนหนึ่งยื่นแขนออกมานอกหน้าต่าง มือถือปืน”

เสียงปืนหนึ่งนัดดังแข่งกับเสียงเครื่องยนต์ราวกับรู้จังหวะ ผมคว้าปืนโคลท์จากเบาะแต่ต้องโยนกลับที่เดิมเพราะยิงหมดแม็กแล้ว หม้อน้ำหนึ่งนัด ยางล้อสองนัด สองคนนั้นคนละนัด และตำรวจอีกนัด

“เปิดลิ้นชัก” ผมบอก

“หยุดรถแล้วบอกเจ้าหน้าที่ว่าคุณช่วยผมไว้ ที่ยิงตำรวจเพราะเข้าใจผิด” เขาพูดกับผมแต่ไม่ยอมมองหน้า เอาแต่จ้องกระจกหลัง

“พวกนั้นรู้แค่ฉันยิงตำรวจ ไม่ฟังเหตุผลหรอกว่าทำไมถึงยิง”

เขาเงิบ

“ลิ้นชัก” ผมตะโกนซ้ำ

เด็กหนุ่มหันกลับมาเปิดลิ้นชักหยิบปืนโคลท์ อนาคตอันดำกระบอกที่สองออกมา หน้าตาเหมือนคู่แข่งกับกระบอกแรก แต่กระสุนเต็มลูกไม่ 6 นัด ผมคว้ามาถือไว้แล้วหมุนกระจกข้างลง ลมเย็นสวนเข้ามาราวกับพายุ หอบเสียงปืนเข้ามาด้วย

“เวร”

เด็กหนุ่มหนึ่งเงิบ เสียงปืนจากรถคันหลังดังเป็นระยะแต่พลาดเป้าหมด

“หมอบ” ผมตะโกน

ผมขยับตัวเอียงข้างยื่นขอบประตู เที้ยยดแขนออกนอกหน้าต่างสองปาก กระบอกปืนไปทางด้านหลัง เหนียวไถยหนึ่งนัด เด็กหนุ่มผลุบลงที่ว่างใต้คอนโซลรถพร้อมยกมือกุมหัว หน้าตาซีดเผือด วินาทีต่อมากระจกหลังห่างไปแค่ 3 เมตรก็แตกเป็นเสียง ๆ จากแรงกระสุน

“ระย้า” ผมเอารถหลบเข้าไหล่ทางเพื่อเปิดมุมมองให้กว้างขึ้น แต่กลับโดนฝ่ายนั้นยิงอีก “โผล่หัวมาช่วยดูแล้วรีบมุดลงไป”

เด็กไม่ขยับ

“ลุกขึ้น” ผมตะโกน “นายต้องช่วยมองหลัง”

เด็กหนุ่มค่อย ๆ โงหัวขึ้นมองผ่านช่องกระจกหลังที่แตกไปแล้ว วิธี
กระสุนตรงกับศีรษะเขาพอดี

“จะเบารถแล้วค่อยหักหลบ มันเบรกไม่ทันแน่”

“อย่าดีกว่า กลับลำตอนนี้ยังทัน”

ผมไม่สน ผ่อนคันเร่งลงเหลือ 80 กิโลเมตรต่อชั่วโมงแล้วหักขวาเต็มที่
เห็นรถ ปรก. ขับสวนขึ้นมาทางซ้าย ผมฉวยโอกาสยิงกระสุน 3 นัดสุดท้าย นัด
หนึ่งโดนกระจกรถแตกกระจาย รถเสียหลัก คนขับอาจโดนกระสุนไม่ก็ยาง
แตก หัวรถพุ่งเข้าหาไหล่ถนนฝั่งตรงข้ามเสียพุ่มไม้แล้วหายไปจากสายตา ผม
ทิ้งปืนลงข้างตัว หมุนกระจกขึ้นก่อนจะเร่งความเร็วเต็มที่ เด็กหนุ่มหันไปมอง
ด้านหลังเงียบ ๆ

“ปลอดภัยแล้ว” ผมถอนหายใจ

เด็กหนุ่มจ้องหน้า “คุณเสียสติไปแล้วหรือ”

“คนยิงตำรวจจะเจออะไรรู้ไหม” ผมย้อน

ไม่มีคำตอบ ต่างคนต่างเงียบนาน 30 วินาทีตลอดระยะทางร่วม 1 กิโลเมตร
จ้องข้างหน้าหนึ่งเหมือนโดนสะกดจิตกันทั้งคู่ กลืนดินเป็นกระจายคลั่ง
ในรถ

“ฉันไม่ได้ตั้งใจ ทำให้เขาพินไม่ได้ ทำใจเถอะ”

“คุณเป็นใคร” เด็กหนุ่มถาม

“นายล่ะ” ผมย้อน ได้ยินเสียงเขาหายใจแรง มองกระจกส่องหลังแต่
ไม่มีรถตาม ข้างหน้าโล่ง ตอนนี้ออกนอกเมืองแล้ว อีก 10 นาทีน่าจะถึงทาง
แยกต่างระดับ

“ผมเป็นเป้าการลักพาตัว”

ใช้คำแปลก ๆ

“พวกมันจะมาลักพาตัวผม” เด็กอธิบาย

“หรือ”

เขาพยักหน้า “เคยโดนมาแล้ว”

“ทำไม”

“เงิน จะมีอะไรอีกล่ะ”

“นายมีเงินเหรอ”

“พ่อ”

“พ่อนายเป็นใคร”

“แค่คนคนหนึ่ง”

“แต่รวย”

“พ่อทำธุรกิจนำเข้าพรม”

“พรมปูพื้นนะเหรอ”

“พรมจากตะวันออก”

“รวยเพราะนำเข้าพรมตะวันออกได้ด้วย”

“รวยมาก” เด็กหนุ่มตอบ

“นายชื่ออะไร” ผมถาม

“ริชาร์ด...ริชาร์ด เบ็ค”

ผมเหลียวดูกระจกส่องหลัง ลดความเร็วเมื่อเห็นถนนว่าง ตัดสินใจวิ่ง
เลนกลางเพื่อไม่ให้ดูมีพิธี

“พวกนั้นใคร”

ริชาร์ดส่ายหน้า “ไม่รู้”

“แต่พวกมันรู้ว่านายจะไปที่ไหนเมื่อไหร่”

“ใช่ ผมต้องกลับบ้านเพราะพรุ่งนี้เป็นวันเกิดแม่”

“ใครรู้อะไรบ้าง”

“ไม่แน่ใจ” ใคร ๆ ก็รู้จักครอบครัวผมโดยเฉพาะคนในวงการพรม”

“มีวงการพรมด้วยเหรอ”

“เราต้องแข่งกัน” เด็กหนุ่มอธิบาย “พรมมาจากแหล่งเดียวกัน ตลาด
เดียวกัน เรา รู้จักกันหมด”

ตอนนี้ความเร็วอยู่ที่ 95 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

“คุณชื่ออะไร” ริชาร์ดถาม

“ไม่มีชื่อ” ผมตอบ

เขาพยักหน้าเฉย ๆ ผมนึกชม ฉลาดมาก

“จะเอาไงต่อ” เขาถาม

“ปล่อยนายลงแถวทางหลวง โบกรถกลับบ้านไม่กี่โตะเรียกแท็กซี่ แล้ว ลืมฉันซะ”

เขาเงียบ

“ฉันพานายไปหาตำรวจไม่ได้ ไม่มีทาง คงเข้าใจเหตุผลใช่ไหม ฉันฆ่า คนตาย เผลอ ๆ ฆ่าไป 3 คนด้วยซ้ำ นายก็เห็นกับตาแล้ว”

เขายังเงียบ กำลังตัดสติใจ อีก 6 นาทีจะถึงทางหลวง

“ตำรวจไม่มีวันเข้าใจ” คราวนี้ผมเป็นฝ่ายอธิบาย “ฉันไม่รู้ว่าเขาเป็น ตำรวจ แต่จะอ้างยังไงพวกนั้นก็ไม่มีฟัง เป็นแบบนี้หมดตลอด ฉะนั้นไม่ต้องมา บอกให้ฉันไปเจอใคร ฉันจะไม่ใช่พยานหรืออะไรทั้งนั้น ฉันจะหายตัวไป เงียบ ๆ ซัดไหม”

เขาไม่ตอบ

“อย่าบอกรูปพรรณคนร้าย ให้บอกตำรวจว่าจำไม่ได้ อ้างว่าช็อกกับ เหตุการณ์ ไม่งั้นฉันจะกลับมาฆ่านาย”

เขายังไม่ปริปาก

“ฉันจะปล่อยนายไปแล้วลืมฉันซะ เหมือนเราไม่เคยเจอกัน”

เด็กหนุ่มหันมาจ้องหน้า

“ขอร้องล่พาผมไปส่งบ้านที่ เราจะให้เงินคุณเป็นการตอบแทนแล้วก็ให้ ที่ซ่อนตัว พ่อแม่ผมต้องเต็มใจแน่ คุณมีบุญคุณที่ช่วยผมไว้ ส่วนเรื่องตำรวจ เป็นอุบัติเหตุ เกิดจากความเข้าใจผิดเพราะสถานการณ์มันกดดัน คุณแค่อึดใจ ไม่ดี เราจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ”

“ฉันไม่อยากจะความช่วยเหลือ นายแค่ออกไปให้พ้นซะก็พอ”

“แต่ผมต้องกลับบ้าน เราน่าจะยื่นหมยี่นแมวได้” เขาต่อร้อง

อีก 4 นาทีจะถึงทางหลวง

“บ้านอยู่ไหน” ผมถาม

“เอ็บบอต”

“เอ็บบอตไหน”

“เมืองแอ็บบอต รัฐเมน เมืองติดทะเล อยู่ระหว่างเมืองเคนเนบังก์พอร์ต กับเมืองพอร์ตแลนด์”

“เรามาคิดทาง”

“ทางนี้ก็ไปได้ เลี้ยวขึ้นเหนือไปตามทางหลวง” ริชาร์ดแนะนำ

“อย่างน้อย ๆ 320 กิโลเมตร”

“เราจะจ่ายให้คุ้มกับที่เสียเวลา”

“ฉันจะปล่อยนายลงที่บอสตัน ตรงนั้นต้องมีรถบัสไปพอร์ตแลนด์แน่”

เขาถ่ายหน้าเหมือนคนเป็นลมชัก

“อย่า ผมนั่งรถบัสคนเดียวไม่ได้เด็ดขาด ต้องมีคนคุ้มกัน พวกมันอาจ กำลังดักรอตะครุบตัวผมอยู่ที่ไหนก็ได้”

“พวกมันตายแล้วเหมือนตำรวจคนนั้น”

“อาจจะมีคนร่วมขบวนการอีก”

เด็กหนุ่มใช้คำแปลก ๆ อีกแล้ว ผมสังเกตเห็นซีพอร์เด็นที่คอ ทำทาง เจ้าตัวจะกลัวมาก เขาเอามือแหวกผมให้เห็นหูข้างซ้ายของตัวเอง ไบพูหายไปแล้วแต่แผลเป็นปูด ๆ เรียงต่อกันคล้ายเส้นพาสต้าดิบ

“ตอนโดนลักพาตัวครั้งแรก พวกมันตัดหูผมแล้วส่งไปทางไปรษณีย์”

“เมื่อไหร่”

“ตอนอายุ 15”

“พ่อไม่ยอมจ่ายหรือไง”

“จ่ายไม่เร็วพอ”

ผมนั่งเงิบ ริชาร์ดยังคงไขว่แผลเป็นตรงบริเวณที่เคยเป็นไบพู ฟัน ลมหายใจแรง

“ไม่เป็นไรนะ” ผมถาม

“พาผมไปส่งบ้านที่เถอะ ตอนนี้อยู่คนเดียวไม่ได้”

อีก 2 นาทีจะถึงทางหลวง

“ช่วยผมด้วย”

“บ้าชะมัด” ผมสกด

“ขออ้อล่ะ เราช่วยเหลือกันได้ คุณเองก็ต้องการที่ซ่อนตัว”

“เราต้องทิ้งรถตู้คันนี้ ป่านนี้ออกข่าวทั่วรัฐกลายเป็นรถต้องสงสัยไปแล้ว”

ริชาร์ดจ้องผมอย่างวิงวอน อีกนาทีเดียวจะถึงทางหลวง

“เราต้องหารถสักคัน” ผมบอก

“ที่ไหน”

“ที่ไหนก็ได้ รถมืออยู่ทุกที่”

มีห้างตั้งอยู่ระหว่างทิวเขาและตะวันตกของทางแยกต่างระดับ ผมเห็นตึกใหญ่สีน้ำตาลหลายหลังแต่ไกล ติดป้ายไฟนีออนสว่างไสว ลานจอดรถใหญ่โต มีรถจอดกินเนื้อที่ครึ่งลานได้ ผมขับวนดูรอบหนึ่งก่อน กว้างอย่างกับเมือง คนเยอะจนผมชักกังวล วนรอบสองผ่านแถวถังขยะด้านหลังห้าง

“จะไปไหน” ริชาร์ดถาม

“ที่จอดรถพนักงาน ลูกค้าเข้า ๆ ออก ๆ ตลอดไม่รู้ใครเป็นเจ้าของรถ แต่พนักงานห้างต้องอยู่ข้างในทั้งวัน ปลอดภัยกว่า”

เด็กหนุ่มจ้องหน้าเหมือนไม่เข้าใจ ผมขับตรงไปยังแถวที่มีรถ 8 คัน จอดหันหัวเข้ากำแพง มีช่องว่างอยู่ข้างรถนิสสัน แม็กซิมา คันนี้น่าจะพอไหว อายุการใช้งานราว 3 ปี สีเริ่มซีด ไม่มีตำหนิ ไม่มีจุดสะดุดตา แถวนี้เงียบเงียบเปิดโอกาสให้ถอยเอาท้ายรถเข้าชิดกำแพงซ่อนรอยกระຈกแตก

“ต้องซ่อนให้มิด” ผมให้เหตุผล

ริชาร์ดไม่พูดอะไร ผมเก็บปืนโคลท์ทั้งสองกระบอกใส่กระเป๋าแล้ว เดินไปที่รถนิสสันคันนั้น

“ไปหาลวดมาสักเส้น สายไฟหรือลวดไม้แขวนเสื้อก็ได้”

“จะขโมยรถเหรอ”

ผมพยักหน้า

“จะดีเหรอ” ริชาร์ดถาม

“แน่นอน ในเมื่อผลอยิ่งตำราจไป”

ริชาร์ดนั่งอยู่ชั่วชีวิตใจก่อนลงจากรถไปหาลวด ผมเทปลอกกระสุนทั้ง 12 ปลอกจากซองไม้ปืนแล้วโยนลงถังขยะ เด็กหนุ่มกลับมาพร้อมสายไฟยาว

ร่วมเมตร ผมใช้พื้นลอกฉนวนออก จากนั้นงอส่วนปลายทำเป็นตะขอ แล้ว
สอดผ่านขอบยางกระจกหน้าต่างรถ

“ดูต้นทางด้วย” ผมสั่ง

เขาถอยออกไปยืนมองรอบ ๆ ระหว่างที่ผมพยายามบังคับประตูรถจนกระทั่ง
สำเร็จ โยนสายไฟลงถังขยะ ก้มลงไปที่ยุ้มสายไฟใต้พวงมาลัย หาเส้นที่ต้อง
การแล้วต่อสายตรง เครื่องยนต์เริ่มทำงาน ลังเกตว่าริชาร์ดดูประทับใจไม่น้อย

“ตอนเด็กเลือกทางผิดไปหน่อย” ผมบอก

“จะดีเหรอ” เขาถามอีก

ผมพยักหน้า “ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ กว่าเจ้าของจะรู้ว่ารถหายก็ตอนร้าน
ปิด ทกโหมงเย็นหรือสองทุ่มนี่ ป่านนี้นายอยู่บ้านแล้ว”

ริชาร์ดยื่นจับประตูนั่งสักพักก่อนจะเปิดเข้าไปนั่ง ผมเลื่อนเบาะถอยจน
สุด ปรับกระจกมองหลัง ถอยรถออก ระหว่างผ่านลานจอดเห็นรถตำรวจ
สายตรวจจอดอยู่ในระยะห่างราว 90 เมตร จึงจอดรอครู่หนึ่งให้รถสายตรวจผ่าน
ไปเสียก่อน จากนั้นเร่งเครื่องผ่านทางออก อ้อมทางแยกต่างระดับ 2 นาที
ต่อมามุ่งขึ้นเหนือไปตามทางหลวงที่เป็นช่วงถนนกว้างและผิวทางเรียบ ยังได้
กลิ่นน้ำหอมปรับอากาศฉุนฉมุก เห็นกล่องทิชชูสองกล่อง ตุ๊กตาหมีตัวตุตติด
กระจกหลัง บนเบาะหลังมีถุงมือเบสบอลเด็กข้างหนึ่ง ได้ยินเสียงไม้เบสบอล
อะลูมิเนียมกลิ้งอยู่ท้ายรถ

“รถคุณแม่สินะ” ผมพิมพ์่า

ริชาร์ดนั่งเฉย

“ไม่ต้องห่วง เธออาจมีประกันหรือรวาย”

“คุณไม่รู้สิเกี่ยวกับเรื่องตำรวจคนนั้นเลยเหรอ”

ผมชำเลืองมองคนถาม หน้าตาขี้ขี้ดและพยายามอยู่ห่างผมให้มากเข้า
ไว้ มือยันประตู นิ้วเรียบบนมือนักดนตรี คิดว่าเขาอยากจะถูกมิตร แต่ผม
ไม่ต้องการ

“มันเป็นอุบัติเหตุ เลิกคิดซะที”

“พูดบ้า ๆ”

“ฉันทำไปโดยไม่เจตนา ถ้ามันไม่ย้อนมาเล่นงานเราก็ไม่มีความหมาย ที่สำคัญคือเรากลับไปทำอะไรไม่ได้ เราต้องไปต่อ”

ริชาร์ดเงียบ

“ต้องโทษพ่อนาย” ผมบอก

“เรื่องที่ยรวและมิลูกน่ะเหรอ” เขาย้อน

“ที่จ้างคนคุ้มกันห่วย ๆ”

เด็กหนุ่มมองไปทางอื่น

“สองคนนั้นทำหน้าที่คุ้มกันถูกไหม”

ริชาร์ดพยักหน้า

“นายไม่รู้สักแยะกับเรื่องคนคุ้มกันเลยเหรอ” ผมถาม

“นิดหน่อยแต่ผมไม่ได้สนิทกับพวกนั้น”

“ไร้ประโยชน์สิ้นดี”

“ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก”

“คนร้ายซุ่มรออยู่แล้ว รถกระบะโทรม ๆ จอดแช่อยู่หน้ามหา'ลัย ทำไมคนคุ้มกันไม่เอะใจ ไม่เคยประเมินความเสี่ยงเลยหรือไง”

“แต่คุณเห็น”

ผมพยักหน้า “ใช่ เพราะชอบสังเกต”

“เป็นคนซบถผู้ที่ไม่ธรรมดาเลย” เขาชม

“ฉันเคยเป็นสารวัตรทหารบก เลยเข้าใจเรื่องการคุ้มกันและรู้จักประเมินสถานการณ์”

เด็กหนุ่มพยักหน้าแล้วถาม

“คุณมีชื่อหรือยัง”

“ฉันต้องรู้จักนายก่อน เพราะฉันอาจตกที่นั่งลำบากกว่านี้ อย่างน้อยก็มีตำรวจตายแล้วยังขโมยรถอีก”

เห็นเขาเงียบเลยให้เวลาคิด ใกล้เคียงหลุดจากเซตแมสซาซูเซตส์แล้ว

“ครอบครัวเราเป็นหนี้คุณที่โตโตเข้ามาช่วยผมโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน พ่อแม่ผมจะไม่ทิ้งให้คุณลำบาก”

“อยากโทรกลับบ้านไหม”

เด็กหนุ่มส่ายหน้า “พ่อแม่รู้ว่าผมกลับวันนี้ ไม่จำเป็นต้องโทรถ้าผมยังโผล่หน้ากลับไปได้”

“ตำรวจเชื่อว่านายอยู่ในอันตราย คงโทรไปบอกแล้ว”

“ไม่มีใครรู้เบอร์บ้านผม ตำรวจก็ไม่รู้”

“แต่มหาลัยต้องมีที่อยู่ นาย ตำรวจคงหาเบอร์ไม่ยาก”

เขาส่ายหน้าอีก “มหาลัยไม่มีที่อยู่ของผม เรื่องแบบนี้เราระวังแะ”

ผมยกไหล่ เงียบตลอดระยะทาง 1.5 กิโลเมตร จากนั้นค่อยเปิดปาก

ถาม

“นายจะไม่ทิ้งฉันใช่ไหม”

ริชาร์ดยกมือแตะหูขวาโดยอัตโนมัติ ไบหูข้างเดียวที่เหลืออยู่

“คุณช่วยผมไว้ ผมจะไม่ทิ้งคุณ”

“โอเค ฉันชื่อริชเชอร์”

แค่ไม่กี่นาทีเราก็ตัดผ่านพื้นที่ส่วนสุดท้ายของรัฐเวอร์มอนต์ ตรงขึ้นเหนือและเลี้ยวด้านตะวันออกข้ามรัฐนิวแฮมป์เชียร์ พอเดินทางเงียบ ๆ มานานอะดรีนาลินในตัวก็เริ่มสงบลง แทนที่ด้วยอาการง่วง ริชาร์ดฟื้นตัวจากอาการซีด ผมเปิดหน้าต่างให้ลมพัดเอากลิ่นน้ำหอมออกไป ถึงจะหนาวหูเสียงลมแต่มันก็ช่วยให้ตื่นตัว เราคุยกันน้อยมาก ริชาร์ดบอกว่าตัวเองอายุ 20 เรียนปี 3 เอกศิลปะร่วมสมัย ฟังแล้วคิดไปถึงงานศิลปะที่ต้องใช้มือละเลงสี เขามีปัญหาเรื่องมนุษยสัมพันธ์ เป็นลูกคนเดียว เขาดูสับสนเวลาพูดเรื่องครอบครัว ใจหนึ่งอยากแยกตัวออกไปใช้ชีวิตอิสระ อีกใจก็อยากอยู่กับครอบครัวที่ตัวเองรู้สึกผูกพัน เห็นชัดว่าการลักพาตัวคราวก่อนสร้างบาดแผลในใจ ผมอดคิดไม่ได้ว่าเขาอาจสูญเสียสิ่งที่เลวร้ายกว่าไบหู

ส่วนผมสาธยายคุณสมบัติของผู้ทำหน้าที่คุ้มกันซึ่งเป็นเรื่องสมัยอยู่กองทัพ อยากให้เขารู้สึกว่ามีอาชีพคอยดูแลถึงจะแค่ชั่วคราวก็ตาม ผมคุมความเร็วรถคงที่ ดีที่ไม่ต้องแวะเติมน้ำมันเพราะเจ้าของเติมไว้เต็มถัง ไม่ได้กินมือ

กลางวันเพราะริชาร์ดไม่หิว แค่เข้าห้องน้ำครั้งเดียว แต่ไม่ดับเครื่องเพราะไม่
อยากมานั่งต่อสายตรงสตาร์ตเครื่องอีก ตอนกลับไปที่รถเห็นริชาร์ดยั้งนั่งซึ่ม
อยู่ที่เดิม จากนั้นขับผ่านเมืองคองคอร์ดที่รัฐนิวแฮมป์เชียร์ มุ่งหน้าสู่เมือง
พอร์ตแลนด์ ยิ่งจนถึงบ้านริชาร์ดยิ่งผ่อนคลาย แต่กลับเจ็บหนักกว่าเดิม
เหมือนเกิดสับสนอะไรขึ้นมา

เราข้ามเซตริฐเมเนอิกประมาณ 30 กิโลเมตรก็ถึงจุดหมาย ริชาร์ดเหลือ
มองรอบ ๆ แล้วบอกให้เลี้ยวข้างหน้า เข้าถนนแคบ ๆ ที่เลี้ยวไปทางตะวันออก
ลุ่มหยาบสมุทรแอตแลนติก ลอดใต้ทางหลวงระหว่างรัฐสาย 95 จากนั้นตัดข้าม
แหลมหินแกรนิตระยะทาง 25 กิโลเมตร มันเป็นแหลมที่ยื่นออกไปในทะเล
ถ้าเป็นฤดูร้อนภูมิทัศน์แถวนี้คงสวย แต่ตอนนี้หนาวเข้ากระดูก เห็นต้นไม้
แคระที่โตโตโตโตโตโตโตโตโตโตโต ทั้งพายุหิมะคลื่นลมหิมะลงข้าง
หินโผล่พื้นพื้นดิน ถนนคดเคี้ยวเบี่ยงตัวออกไปไกลทางทิศตะวันออก มอง
ไปข้างหน้าเห็นมหาสมุทรเป็นสีเทาคล้ายเหล็ก หาดทราย ถนนโค้งไปทางซ้าย
แล้วหักขวาทอดขึ้นไปบนแหลมรูปร่างคล้ายฝ่ามือ แล้วจู่ ๆ ฝ่ามือก็แคบหด
เหลือนิ้วเดียวเป็นปลายแหลมยื่นออกทะเล กว้างราว 90 เมตร ยาวร่วม 1 กิโลเมตร
ลมทะเลกระโชกแรง ระหว่างขับขึ้นไปบนแหลมสังเกตเห็นแนวทิว
กับต้นไม้เขียวขจี แต่ซอกกำแพงสูงข้างหลังได้ไม่มิด กำแพงหินแกรนิตสูง
ราว 2 เมตรครึ่ง ด้านบนซึ่งลวดหนามตลอดแนวลักษณะเป็นรั้วไฟฟ้า รถ
ไปถึงปลายแหลมที่ลาดชันลงสู่ทะเล ก้อนหินหิมะเรียงซ้อนเป็นฐานรากของ
สิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ สาหรัยทะเลรุกล้ำฐานก้อนหิน ประตูลูกบิดบานคู่เจาะ
กลางกำแพงปิดสนิท

“ผมอยู่ที่นี้” ริชาร์ดบอก

ถนนไปบรรจบกับประตู หลังประตูเป็นทางรถทอดยาวไปสุดที่บ้าน
หินสีเทา บ้านหลังนั้นอยู่ตรงปลายแหลมที่ยื่นลงทะเล บ้อมยามอยู่หลัง
ประตูเหล็ก เป็นตึกอีกหลังที่ตั้งอยู่บนฐานเดียวกับกำแพงหิน ดูต่ำเตี้ยมาก
เมื่อเทียบกับบ้านหินด้านใน ผมหยุดรถตรงด้านนอกประตู

“กอดแทรก” ริชาร์ดบอก